

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přestupkem Šu 11 čís. 1 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem Šu 2. zák. ze 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. a odsouzen dle Šu 11 čís. 1 zák. z 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n. do vězení v trvání čtyř měsíců. Rozsudek ten napadá státní zastupitelství důvodem čís. 11 Šu 281 tr. ř. z té příčiny, že nalézací soud při výměře trestu vybočil ze své moci soudní. Stížnost je důvodna. Rozsudek uvádí, že trest vězení v trvání čtyř měsíců vyměřen byl dle Šu 11 čís. 1 zák. z 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n. vzhledem k ustanovení § 267 tr. zák., poněvadž soud nabyl o tom přesvědčení, že v případě tomto jest pokládati sazbu trestu dle Šu 11 čís. 1 zák. z 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n., vězení od 8 dnů do 6 měsíců, za těžší trest, než sazbu tuhého vězení od 8 dnů do 3 měsíců dle § 2 zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., ježto soud neposuzoval otázku těžkého trestu dle druhu, nýbrž dle míry trestu. Tím však byl vyměřen trest, jímž porušuje se zákon. Ustanovujeť § 267 tr. zák., že, spáchal-li vyšetřovanec více trestných činů, na něž se odsouzení vztahuje, užiti se má toho zákona, kterýž mezi těmito trestnými činy ustanovuje trest největší. Při rozhodování, který trest jest těžším, rozhodným jest předem druh trestu a teprve při témž druhu míra trestu. Trest tuhého vězení, byť i kratšího trvání, jest však těžším, než trest vězení. To vyplývá nejen ze způsobu odstupňování vězení dle Šu 244 tr. zák. a Šu 245 tr. z. a z následků, kteréž se pojí k odsouzení do vězení tuhého, nýbrž i hlavně z ustanovení Šu 532 tr. zák., který pro trestné činy, stíhané tuhým vězením, stanoví delší dobu promlčecí, než pro trestné činy, na něž v zákoně ustanoveno jest za trest vězení prvního stupně, a jenž je výslovně označuje za přestupky, na které uložen jest trest těžší. Měl býti proto vyměřen trest dle Šu 2. zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. jakožto předpisu přísnějšího. Nalézací soud vybočil proto při výměře trestu skutečně z mezí své moci trestní i bylo odůvodněné zmatečnými stížnostmi vyhověti, napadený rozsudek ve výroku o trestu, jakož i ve výrocích s tím souvisejících zrušiti jako zmatečný a obžalovanému znova podle Šu 2. zák. ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. trest vyměřiti.

Čís. 1701.

Není závady, by v soukromé obžalobě mylně označené datum žalovaného činu nebylo dodatečně opraveno i po uplynutí lhůty Šu 530 tr. zák., byla-li jen obžaloba v této lhůtě již podána.

(Rozh. ze dne 28. července 1924, Zm I 501/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečném stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu na Smíchově z 1. prosince 1923, č. j. U VI 1413/23/3 a potvrzujícím jej rozsudkem zemského trestního jako odvolacího soudu v Praze z 8. února 1924 č. j. To XXII 165/23/4 porušen byl zákon v ustanovení Šu 530 tr. zák.

D ů v o d y:

Dne 13. října 1923 podána byla soukromou obžalobkyní na Alžbětu V-ovou soukromá obžaloba pro přestupek podle §u 491 tr. zák., dle níž prý dne 12. října 1923 urazila obžalovaná žalobkyni na dvoře domu, jimi společně obývaného, slovy: »Ty časy minuly, kdy jste kradla prádlo a ještě jiné věci svým zaměstnavatelům«. O této obžalobě ustanoveno bylo okresním soudem na Smíchově hlavní přeličení na den 1. prosince 1923, při němž se svědectvím zjistilo, že se žalovaný příběh udál dne 9. října 1923, jak se také obžalovaná hájila, nikoliv dne 12. října 1923. Soukromý obžalobce opravil ihned žalobní údaj v tom směru, že zažalovaný děj stal se 9. října. Okresní soud na základě názoru, že nejde o opravu, že oprava vlastně jest návrhem na potrestání obžalované pro nový skutek a že návrh ten učiněn byl teprve po projití šesti nedělní lhůty, totiž teprve dne 1. prosince 1923, obžalovanou rozsudkem ze dne 1. prosince 1923 podle §u 259 čís. 3. tr. ř. sprostil. Zemský trestní soud v Praze jako soud odvolací pro přestupky rozsudkem ze dne 8. února 1924 odvolání soukromé obžalobkyně jako neodůvodněné zamítl z týchž důvodů, jako soud okresní, podotknuv, že, uvedla-li soukromá obžalobkyně ve své obžalobě přesně dobu, kdy trestný čin na ní byl spáchán, platí pro ni lhůta §u 530 tr. zák., jinak po projití jejím nastává prekluse. Soukromá obžalobkyně mohla tedy v daném případě návrh na změnu žaloby učiniti jen, pokud neprošla šesti nedělní lhůta §u 530 tr. zák., běžící ode dne 9. října 1923. Učinila-li návrh na změnu původní obžaloby teprve dne 1. prosince 1923, stalo se tak pozdě.

Rozsudky porušují zákon v ustanovení §u 530 tr. zák. Toto ustanovení odpírá soukromému obžalobci jen tenkrát právo stíhání, když od doby, co o trestném činu vědomosti nabyt, po šest neděl z téhož činu nežaloval. V případě, o něž jde, zvěděl obžalobce o urážce 9. října a 13. října podal žalobu, žádaje za potrestání pachatele. Mylným označením data v obžalobě, že čin spáchán byl dne 12. října, nepozbyl práva žalobního, i když omyl ten byl teprve po šesti týdnech zjištěn, poněvadž se stále ještě jednalo o týž zažalovaný čin, na nějž vztahovala se obžaloba, podaná v čase §u 530 tr. zák., a nikoliv o nějaký nový čin, v obžalobě nezahrnutý.

Čís. 1702.

Není zmatkem čís. 10 §u 281 tr. ř., bylo-li jednání obžalovaného vzhledem k návrhu, učiněnému veřejným obžalobcem ve smyslu §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. podřaděno mírnější sankci, než ustanovuje trestní zákon, jehož použití se domáhá zmáteční stížnost.

Trestní sazba §u 103 tr. zák. jest sazbou jednotnou.

Jde o podvod, nikoliv zpronevěru v úřadě, předkládal-li obecní úředník obecní pokladně (byť i jinými osobami) fingované účty a vyplacené peníze si ponechal.

(Rozh. ze dne 28. července 1924, Zm II 264/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaných Františka D-a a Jana L-y do rozsudku